

Jan Lilleby

For å gå rett på sak, det finnes ikke en sjanse for at Gud utfører domshandlinger i vår tid overhodet. Jeg vil forsøke å forklare dette faktum i min artikkel.

Jeg vil ikke bruke alle ord og kapitler og vers i Bibelen som omtaler dom og straff, men noen enkelte eksempler som er helt representative for hvordan det har seg med Gud i dette. Jeg overlater til bibelleserne selv å fordype seg i emnet, og kanskje få fram enda mer enn undertegnede.

For noen få år siden hadde det seg slik at jeg leste en omtale i et kristent blad om en predikant fra California – og som var opptatt av den aggressive og økende homo kulturen som markerte seg i San Francisco – og uttalte seg omtrent slik:

«Dersom Gud ikke dømmes San Francisco for dens syndefulle homse miljø og dens skamløse livsførsel, ville han måtte be Sodoma og Gomorra om unnskyldning!»

Selv om jeg kan ha forståelse for denne predikantens indignasjon over syndefull oppførsel, må jeg allikevel påpeke: Nei, Gud skylder på ingen måte Sodoma og Gomorra noen unnskyldning for ikke å ha sendt noen ødeleggende dom over den californiske metropolen.

Det er flere grunner til dette. En er det faktum at i byen finnes det tusenvis av rettferdige troende frelste mennesker, for hvilke Kristus er frelser og Herre.

Abraham, idet vi husker historien om de to byene, og hans nevø Lot som bodde i en av dem, forhandlet med Gud om å ikke ødelegge dem dersom han fant minst ti rettferdige der, etter å ha startet med femti. 1. Mos. 18, 32.

Gud, dersom han ennå praktiserte dom over byer der synden hadde nådd et ekstremt utfordrende nivå der det var ingen vei tilbake, slik som med Sodoma og Gomorra, ville han nok ikke ødelegge for eksempel San Francisco. Det er langt flere enn bare ti rettferdige der i byen, helt sikkert!

Men et enda viktigere punkt i saken er dette: Gud holder definitivt ingen dom av noe slag i vår tid overhead! Det kunne for alt jeg vet være at det i dag bare var én eneste rettferdig i denne byen, og allikevel vil ikke Gud ødelegge byen. Dette betyr ikke at Gud har gitt et godkjent-stempel for synden som sådan og forandret sitt ord og ikke bryr seg om at homoseksualitet blir praktisert, eller noen annen form for typesynd, – men han vil ikke gripe inn med noen umiddelbar domshandling mot slike syndere.

Ateister verden over kan holde på og forbanne og spotte og motarbeide Gud og Kristus hele livet igjennom, men Gud vil ikke komme med noen umiddelbar dom og gripe inn mot slike hatefulle høyrøstede ikke-troende. Igjen, dette betyr ikke at Gud har brukt godkjent-stempelet og aksepterer dermed ugudelighet og bespottelser og liknende. Ikke overhead. Men han er...slik Jonas 4, 2 sier:

«...barmhjertig, sen til vrede og langmodig og rik på miskunn...»

Dette innebærer at Gud har gitt slike god tid og anledning til å omvende seg og ta til troen. Men så snart noen dør – og dagen kjenner ingen av dem på forhånd – da er det slutt, alt er tapt til evig tid.

Dommen over slike folk er ganske enkelt at Gud ikke vil reise de opp fra de døde og gi dem liv i det himmelske. De går altså fortapt...selv om Gud lot de leve sine liv i femti, seksti, sytti år eller mer i den samme fordømmende synd. Det finnes intet brennende helvete med evig pine for dem. Dette er inn sneket falsklære i kristenheten. De går bare inn i et

stort 'ingenting'. Det blir som om man aldri hadde vært født. Alt blir borte. Bibelen sier om døden, «*De døde kjenner ingenting*».

Etter det store jordskjelvet i byen den 18. april 1906 om morgenen i femtiden, var det mange predikanter som skrek opp om at Gud hadde sendt sin rettferdige dom og ødelagt San Francisco for dens store synd, kriminelle handlinger,

prostitusjon og drukkenskap. Men disse røstene talte ikke fra Gud.

Samme ting skjedde etter orkan-katastrofen i New Orleans for noen år siden: Å, hvilken syndefull by, men nå har Gud dømt deg! Men Gud var på ingen måte involvert i katastrofen, ikke i det hele tatt.

Jeg liker hva Abraham sa da han forhandlet med Herren, 1. Mos. 18, 23:

«Vil du da rive bort den rettferdige sammen med den ugudelige?» (Vel vitende om hva Gud ville svare, selvsagt).

Nei, Gud henretter ikke de rettferdige troende sammen med ugudelige ikke-troende!

Abraham forhandlet ikke med Gud ut fra noen uvitenhet eller ut fra feilplassert frykt, men fordi patriarken kjente Gud meget godt, etter å ha erfart flere besøkelse av ham tidligere. Han var en lærd mann som hadde et fortrolig forhold til Herren. Det skinner igjennom i Abrahams ordbruk, 1. Mos. 18, 25:

«Det være langt fra deg å handle på dette vis og slå ihjel

den rettferdige sammen med den ugudelige, så det går den rettferdige på samme måte som den ugudelige. Slikt være langt fra deg! Skulle ikke all jordens dommer gjøre rett?»

Abraham fortsatte, som alltid (!) å ha et ydmykt sinn innfor Herren, og for hvilket vi kan lese følgende, 1. Mos. 18, 27:

«Abraham svarte da og sa: Se, jeg har dristet meg til å tale til Herren, enda jeg er støv og aske.»

Grunnen til at jeg valgte å starte denne artikkelen med den dramatiske historien om Abraham, Lot, og ødeleggelsen av Sodoma og Gomorra er ganske enkelt at det gjør oss bevisste på Guds karakter og nåde, til tross for at han også må utføre strenge ofte preventive dommer i visse tidshusholdninger.

Han avsluttet faktisk tidligere husholdninger ved dommer som innebar straff for synd og ulydighet. Og like før Jesu gjenkomst i nær framtid, skal Gud utføre avskrekkende straffedommer og plager mot sionist-Israel for deres kristus-hat og avvisning av Jesus som Messias, Esek. 36, 17-23.

Dette henviser til den såkalte 'Store Trengsel' for Israel, en tid som kommer idet menigheten på jord først er avsluttet og tatt inn i det himmelske. Den går forut for det profeterte Tusenårsriket, en tid da Israel får et kongedømme der Jesus skal styre i verden. (Skaff deg min nyeste bok 'Jesu Gjenkomst' som er i Word format).

Siste gang Gud avholdt dom og straff var i år 70 e. Kr. da han ødela Israel ved å sende mot dem 'sin hær' romerne på grunn av deres onde gjerninger og drap av Jesu troende jøder. Se Esek. 36, 17-19 som er helt på linje med liknelsen om 'Kongens utsendinger' i Matt. 22, 1-7, likeså liknelsen om det fruktløse fikentreet (Israel) i Lukas 13. Esekiel 36 er i hovedsak om ødeleggelsen i år 70 og den kommende Store Trengsel i Israel og tiden deretter med Jesu kongedømme på

jord.

Straffedommer fra Gud er satt på vent inntil tiden er kommet, slik Bibelen foreskriver i profetbøkene og apostlenes skrifter, ikke minst Åpenbaringsboken.

Det er urovekkende og opprivende når vi hører om katastrofer, krig, terrorangrep og all slags ondt fjernt og nær – men én ting er sikkert: Gud står ikke bak dette på noen måte. Vi lever i en klart definert nådetid hva gjelder Bibelens ord i saken. Ulykker hender, opprør og uro hender, orkaner og tornadoer kan herje i enkelte land...men intet av dette er frambragt av Gud for eventuelt å utføre 'dom over synd'.

For ikke så mange år siden – og jeg husker dette godt – kunne vi se på nyhetene den såkalte 'Estonia katastrofen' – fergen som forlot Tallinn for å seile til Stockholm, men gikk ned i Østersjøen i en storm. Det skjedde fordi baugporten ikke var sikret forskriftsmessig og store bølger brøt inn på bildekket.

Noen enkelte uforstandige predikanter her og der skrek opp om at skipet gikk ned fordi Gud sendte dom, på grunn av alle uhumskheter om bord, nattelivet med dets drukkenskap og synd. Røster som ikke talte for Gud på noen måte.

Det hadde seg slik at om bord befant det seg en gruppe rundt 40 personer, som var fra en bibelskole i Estland og en menighet der. De gikk alle tapt sammen med skipet. Men jeg hadde en gammel venn av meg (han er død nå) som også skulle vært med Estonia. Han var evangelist og hadde vært i Estland og var på vei hjem med sitt team og buss. De fikk ikke billetter, for skipet var fullbooket, og de måtte finne et hotell for natten.

Her er det opplagte spørsmål som melder seg: Dersom det var slik at det var Guds dom over fergen som forårsaket forliset – hvordan kan det da ha seg at 40 uskyldige bibelskole

elever (det var hovedsakelig ganske unge mennesker) gikk i døden og druknet i Østersjøen, mens min venn og hans selskap – som også var troende frelste kristne, ble spart fordi fergen var fullbooket? To ganske likeverdige grupper kristne mennesker stod overfor samme hendelse, den ene døde den andre fikk leve...? Min venn og følget takket Gud for at de ikke kom med fergen den stormkvelden.

Den enkle løsningen er *at Gud ikke var med i noe av dette*. Han var ikke for noen og imot noen andre. Gud driver ikke slik innblanding og detaljstyring av menneskeskjebner, tro eller ikke tro.

Samme som med New Orleans orkanen, der store deler av byen ble helt ødelagt. De sliter visst fremdeles med å komme seg opp igjen på beina og finne et normalt liv. Mange troende kristne døde i flommen, men også mange fikk reddet seg unna. Tok dermed Gud beregnelig 'hjem' de som døde, mens de som overlevde kunne takke ham for denne velsignelse? Ikke overhodet. Gud utfører ikke slike domshandlinger. Det er ikke tiden for dette. Domshandlinger fra Gud vil ikke bli gjenopptatt før etter at menighetens tid på jord er over og den nåværende nåde-tiden er over.

Inntil da så lever vi fortsatt i det vi karakteriserer som æraen med Guds frie nådefrelse ved troen på Jesus Kristus, og uten krav om gjerning, slik at ingen skal kunne rose seg, Ef. 2:8.

Ofte kan vi se i filmer, der noe av handlingen omfatter at et familiemedlem dør. Enten ved ulykke, sykdom eller mord. Og alltid (slik ser det ut for meg...) har manus-forfatterne lagt inn standard vranglære-kommentar fra overlevende: «*Gud tok vår datter fra oss. Vi håper nå at politiet pågriper morderen!*» Som om Gud var den som fikk en slik ond gjerning til å ramme vedkommende. Hvor sykkelig og forvrengte mange mennesker er i sine vanetanker, og bare uten videre henger seg på en slik forkvaklet forståelse av Guds karakter!

Guds karakter kan ses gjennom hele Bibelen. En av de mest gripende scenene vi kan lese om er tilfellet med Jonas og hans flukt fra Herrens åsyn – og Herren som refset ham for å ha blitt sint fordi byen ble spart. Ninive som Herren fant å ville spare. Og vi leser om vår gode Gud og Frelser, Jon. 4, 10-11:

«Du har medynk med kikajontreet, som du ikke har hatt noe strev med og ikke har fått til å vokse – det ble til på én natt og ødelagt på en natt. Skulle da ikke jeg HA MEDYNK MED NINIVE, den store byen, hvor det er mer enn tolv ganger titusen mennesker (120 000) som ikke vet forskjell på høyre og venstre – og dertil en mengde dyr!»

I det 3. kapittel lærer vi om Jonas' advarsel til byen om en dom som skulle komme innen 40 dager om de ikke omvendte seg. Da omvendte de seg alle som én og ropte til Herren. De oppfylte det krav som var blitt stillet dem. Det er derfor helt hårreisende å lese vers 1 og 2 i det 4. kapittel om Jonas' protester og oppførsel. Men han hadde oppfattet rett om Guds karakter, les bare:

*«Men dette syntes Jonas meget ille om, og han ble harm. 2: Han bad til Herren og sa: Å Herre! Var det ikke det jeg sa da jeg ennå var i mitt hjemland! Derfor flyktet jeg til Tarsis så fort jeg kunne. **For jeg visste at du er en nådig og barmhjertig Gud, langmodig og rik på miskunn, så du angrer det onde.»***

I dag, nå som vi er kristne i troen på Jesus Kristus i henhold til nådeevangeliet, så har vi alle imøtekommet Guds krav og betingelser for evig frelse, slik det ses i Ef. 2, 8 og andre skriftsteder om frelsen. En dom ble felt på Golgata kors: Jesus tok vår synd på seg – og straffen som ellers ville rammet oss, rammet nå ham og han døde for våre synder. Så ved tro på ham er vi alle fri fra fordømmelse og er frelst.

Paulus sørget for å få fram en undervisning om evangeliets beskaffenhet og gav oss de kjente formaningene og levereglene vi finner i Ef. 5 og Kol. 3 – moral kodeksen som er en guide i våre liv som troende.

Ef. 5, 3-5 er kjernelære med hensyn til våre liv som troende under nådefrelsen:

«Men hor og all slags urenhet (homo) eller pengegriskhet må ikke engang nevnes blant dere – som det sømmer seg for hellige. 4: Og heller ikke skamløshet og dumt snakk eller lettsindig skjemt, som er usømmelig. Tvert imot, la det heller bringes takkebønn! 5: For dette vet og skjønner dere at ingen som driver hor eller lever i urenhet (homo), heller ikke noen som er pengegrisk – han er jo en avgudsdyrker – har arv i Kristi og Guds rike.»

Vi nærmer oss slutten på artikkelen, og det kunne vært fristende å tatt en nærmere titt den ofte misforståtte domshandlingen fra Gud mot verden på Noas tid og den store vannflommen.

Men jeg føler at det er bedre å la dette være denne gang. Kanskje vil jeg komme tilbake til dette siden, jeg vet ikke.

Men i korte trekk: Dette var en dom som ikke var rettet mot menneskeheten, men mot en kunstig og forbudt *hybrid menneskelignende skapning*, en blanding av halvt engel – halvt menneske, et monster. Disse forferdelige skapningene kaltes *nefilim* på hebraisk, og er oversatt til *kjempene* i norske bibler. De var usannsynlig onde og ville og farlige, og unaturlig store i vekst. Vannflommen rammet bare Midt-Østen der disse kjempene vokste fram. Flommen var IKKE verdensomspennende. Så vet vi det!